

Sygn. akt XVI GC 1146/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., XVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Chała - Małkowska

Protokolant: Paweł Cegiełka

po rozpoznaniu w dniu 04 listopada 2015r. w W.,

na rozprawie

sprawy z powództwa **P. D.**

przeciwko (...) **Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

o zapłatę kwoty 1.797,56 zł

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz powoda P. D. kwotę 1.797,56 (jeden tysiąc siedemset dziewięćdziesiąt siedem 56/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 lipca 2014 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz powoda P. D. kwotę 647 (sześćset czterdzieści siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 617 (sześćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt XVI GC 1146/15

UZASADNIENIE

W dniu 11 grudnia 2014 r. (data nadania) powód P. D. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) sp. z o.o., kwoty 1 798,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 13 lipca 2014r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k.2-5).

W dniu 30 grudnia 2014 r. tut. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. akt XVI GNc 7976/14 (k.22).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 23 stycznia 2015 r. (data nadania) pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, podnosząc zarzut złego zrealizowanego transportu oraz niezgodne skompensowanie wartości faktury z warunkami zlecenia. Pozwany zarzucił również brak podpisu i pieczętki firmy na zleceniu transportowym, co w jego opinii należy uznać za bezzasadne (k.27-29).

Strony podtrzymywały swoje stanowiska do końca procesu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod firmą (...), przyjął zlecenie transportowe złożone przez (...) sp. z o.o., na transport ładunku w postaci granulatu o wadze 24,75 ton. W umowie transportowej o nr (...) strony ustaliły

datę załadunku na dzień 16 maja 2014 r. w L. E., a rozładunek w dniu 19 maja 2014 r. we W.. Zlecenie zostało wykonane, potwierdzone międzynarodowym listem przewozowym CMR załączonymi do umowy transportowej (**bezsportne**, poparte zleceniem transportowym k.13, list przewozowy k.14).

Strony umówiły się, iż wynagrodzenie za przewóz towaru będzie wynosić 350 Euro, z tym że wystawienie faktury miało nastąpić w złotych Polskich; kurs waluty NBP z dnia poprzedzającego wystawienie faktury, tj. 22.05.2014r. W związku z wykonaniem umowy przewozu, w dniu 23 maja 2014 r. P. D. (...) wystawił fakturę VAT na kwotę 1 797,56 zł, tj. 350 € tytułem wynagrodzenia za przewóz towarów odpowiadającego wysokości uzgodnionego frachtu. Płatność wynagrodzenia miała nastąpić w terminie 50 dni od daty wystawienia faktury, płatności faktury ustalona została do dnia 12 lipca 2014r. (**bezsportne**, poparte fakturą VAT k. 17). Po dostarczeniu faktury pozwanej z określeniem terminu płatności na dzień 12 lipca 2014 roku, (...) sp. z o. o. nie uiścił należności, w związku z czym, powód pismem z dnia 26 sierpnia 2014r. wezwał pozwanego do zapłaty. Do dnia złożenia pozwu, pozwany nie uiścił żądanej kwoty, co stało się podstawą wystąpienia z pozwem (**bezsportne**, poparte: ostateczne wezwanie do zapłaty k.18, potwierdzenie nadania k.19).

Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie jest spójny i niesprzeczny. Sąd uznał zgromadzone w aktach sprawy dokumenty oraz ich kopie i odpisy za wiarygodne, nie znajdując podstaw do kwestionowania ich prawdziwości z urzędu.

W sprawie sporna była okoliczność zrealizowania transportu oraz niezgodne z warunkami zlecenia skompensowanie wartości faktury. Ponadto pozwany podnosił brak podpisu i pieczętki firmy na zleceniu transportowym, wskazując, iż roszczenie powinno zostać uznane za bezzasadne. Powód wskazał, iż pozwany nie zaprzeczał jakoby powód wykonał przewóz z miejsca L. E. do W., a także, że otrzymał fakturę VAT nr (...)r z dnia 23 maja 2014r. na kwotę 1 797,56zł, tj. 350 €. Pozwany jedynie wskazał, iż powód wykonał zlecenie nienależycie, co skutkowało odmową zapłaty przewoźnego, nie wskazując przy tym uchybień przewoźnika ani innych okoliczności na to wpływających.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiały dowodowego roszczenie strony powodowej należało uznać za uzasadnione w całości.

Kwestią bezsporną jest fakt, iż strony wiązała umowa przewozu zwarta w dniu 15 maja 2014 r. Na mocy przedmiotowej umowy powód zobowiązał się do świadczenia usług transportu ładunku w postaci granulatu o wadze 24,75 ton.

Jak już wspomniano, nie budzi wątpliwości Sądu, iż strony łączyła umowa, na podstawie której strona powodowa przewiozła towar z L. E. do W., na zlecenie pozwanego. Również zdaniem Sądu przyjęta przez powoda kwalifikacja łączącej je umowy jako umowy przewozu nie budziła wątpliwości. Zawartą przez strony umowę należy kwalifikować jako umowę przewozu. Przez umowę przewozu zgodnie z art. 774 k.c. przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wygrodzieniem osób lub rzeczy. Podmiot będący kontrahentem przewoźnika w transporcie rzeczy został w Kodeksie cywilnym określony jako wysyłający, zaś w Prawie przewozowym i Konwencji CMR – nadawca. Może to być każda osoba fizyczna lub prawna, posiadająca prawo zaciągania zobowiązań. Nadawcy przysługuje prawo posłużenia się przy zawieraniu umowy przewozu innymi osobami, w szczególności profesjonalistami z tego zakresu – spedytorami czy agentami.

W przedmiotowej sprawie znajdują zastosowanie przepisy szczególne Konwencji o umowie międzynarodowej przewozu drogowego towarów (CMR) i protokół podpisania sporządzone w G. dnia 19 maja 1956 r. (Dz. U. z dnia 14 września 1962 r.), albowiem stanowią one *lex specialis* do przepisów Kodeksu cywilnego, a ponadto strony w zleceniu transportowym wskazały, iż transport dokonywany jest zgodnie z zasadami Konwencji CMR.

Zgodnie z ogólnymi regułami postępowania dowodowego, obowiązek przedstawienia dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów

mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne – art. 6 k.c. w zw. z art. 3 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy na powódzie spoczywał ciężar wykazania istnienia umowy, jej treści oraz wysokości należności dochodzonej w procesie. Dowód w sprawie powołał zlecenie, list przewozowy, fakturę VAT. Z dowodów z dokumentów wynika uzgodniona przez strony wysokość usługi transportowej. Strony umówiły się na kwotę 350,00€, płatną na podstawie faktury w terminie 50 dni od daty jej wystawienia, z przeliczeniem na walutę polską na podstawie średniego kursu NBP. Na taką też kwotę opiewa wystawiona przez powoda faktura VAT z dnia 23 maja 2014 roku. Jest to kwota 1 461,43 zł netto (350 Euro x 4,1755 zł średniego kursu NBP z dnia 22.05.2014r.). W takiej też części powód wykazał wysokość dochodowego roszczenia. Usługa została wykonana, towar przewieziono, zgodnie ze zleceniem, zatem należy się wynagrodzenie.

Strona pozwana podniosła zarzut złego zrealizowania transportu, nie przedstawiła jednak żadnych dowodów na podniesiony zarzut. Nie wykazała dowodów, ani nie wskazała świadków mogących mieć wpływ na wyjaśnienie okoliczności przewozu. Strona pozwana nie udowodniła w żaden sposób faktu złego zrealizowania transportu, w tym przyczyn, rodzaju uchybień przewoźnika, wysokości swej wierzytelności, terminu wymagalności.

Pozwana podniosła również zarzut braku podpisu oraz pieczętki na zleceniu transportu, twierdząc, iż umowa tak zwarta jest nieważna i bezzasadna. Sąd nie przyjął za zasadny zarzut o braku zawarcia umowy. Brak złożenia podpisu pod umową nie zawsze oznacza, o braku zawarcia umowy. Zgodnie z art. 60 Kodeksu cywilnego „z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, w tym również przez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej (oświadczenie woli)”. Wspomniana „wola” może dotyczyć również zawarcia umowy. Tym samym dla skutecznego zawarcia umowy nie jest konieczne jej podpisanie. Dla wywarcia takiego skutku wystarczy każde zachowanie się zainteresowanych stron, które ujawnia ich wolę – przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności zdarzenia – w sposób dostateczny (np. ustne uzgodnienia, a nawet potaknięcie głową jako wyraz zgody na zaproponowane warunki kontraktu). Powyższe potwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 czerwca 2009 r., oznaczonym sygnaturą V CSK 6/2008, w którym stwierdził: „Brak na umowie podpisu jednej strony nie oznacza, że nie została ona skutecznie zawarta. Umowa może bowiem być zawarta w sposób konkludentny, tzn. dorozumiany. Skoro tak, Sąd każdorazowo powinien zająć się jej postanowieniami i ocenić, czy należało ją wykonać, czy może były podstawy do uchylenia się od tego”. Skoro strona pozwana nie zaprzeczała, iż zleciła powodowi przewóz, przyjęła fakturę VAT uznała tym swoje zobowiązanie wobec przewoźnika. Podniesione zarzuty nie zostały przez niego udowodnione, pomimo na spoczywającym na nim zgodnie z art. 6 k.c. ciężarze dowodu.

Pozwany nie odebrał odpisu pisma powoda z dnia 3 czerwca 2015r., tym samym nie ustosunkował się do stanowiska pełnomocnika powoda. Adresowane do pozwanego pismo wróciło z adnotacją „nie odebrano w terminie”. Zgodnie z orzecznictwem przesyłka może być skutecznie uznana za doręczoną w trybie art. 139 § 1 kpc. Do akt sprawy na rozprawie w dniu 4 listopada 2015r. załączono aktualny wydruk z KRS pozwanego, z którego wynika, iż adres siedziby spółki nie uległ zmianie.

Mając na uwadze zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, iż roszczenie powoda jest w pełni uzasadnione.

O obowiązku zapłaty odsetek w wysokości ustawowej Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c., uznając, że pozwany pozostaje w opóźnieniu z zapłatą dochodzonych pozwem kwot od dnia następującego po terminach płatności uzgodnionych przez strony. Jak już wspomniano, pozwany miał uregulować należność z faktury w terminie 50 dni od daty jej wystawienia. Bieg terminu 50 dni zakończył się w dniu 12 lipca 2014 roku. Zatem od dnia następnego należą się odsetki za opóźnienie. Pozwana popadła więc w opóźnienie w dniu 13 lipca 2014 r., i od tego dnia należy liczyć odsetki ustawowe od zasądzonej kwoty, tj. od 1 797,56 zł.

O kosztach Sąd orzekł w punkcie II sentencji wyroku, na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z wynikiem sporu. Pozwany przegrał sprawę w całości. Na koszty procesu poniesione przez powoda, tj. 647 zł, składa się opłata od pozwu w kwocie

30 zł i wynagrodzenie pełnomocnika powoda ustalone na kwotę 600 zł ustalone na podstawie 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.), wraz z kwotą 17 zł kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie wskazanych przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.